

CASPAR DAVID FRIEDRICH:
TEMETŐKAPU (1825)

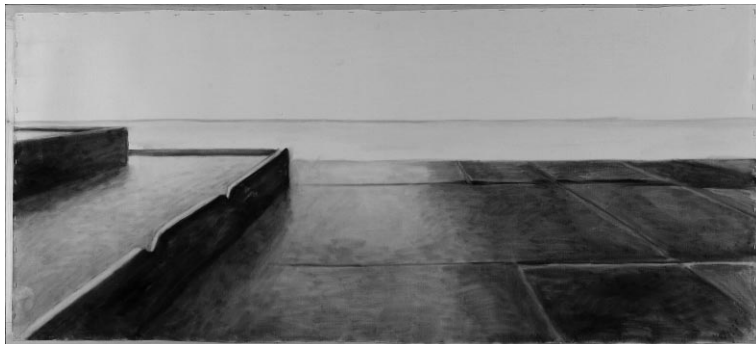
*„Gott, ich dank dir, dass ich lebe
Ewig nicht für diese Welt.“*
(C. D. F.)

Olykor messzi holt vidékek
Romjai közt üres tájak
Hó is alig mélyen halott

Kriptaajtó csikorog
Amott egy rókafejű lámpa
Zörög a csont a lenti

Kinézel a rozsdás lyukon
Köszönsz de senki
Senki ismerős

Magadra húzod a szálkás fedelet

HOLD

*„Négy kertész éppen abban serénykedett,
hogy pirosra mázolja a fehér rózsákat.”*
(Lewis Carroll: *Alice Csodaországban*)

Teveháton ragyogtunk
a nyárban, azt hittük
a sivatag nemsokára
véget ér. Apu fogott,
én voltam a holdja,
nála laktam, de nem
haragudott senkire épp
senki, valami félreértett
illat volt köztünk.
A piros ruhákat tegnap
rózsaszínre mostuk
az izgalomban. A melegtől
a piramisok is hanyatt
dőltek, este meg
összecsukódtak, mint
egy távcső.

HÓEMBER

nem tudom hova teszik a jeget ha elolvad a sarkon
 a hóember lába Alice a kalapossal
 számolgatja a percekét mióta elrontotta az ütemet
 haragszik rá az idő mint egy gyík sütkérezik Grönlandon
 a paradicsom nem fél amikor letekerik
 az ablakot a bordó faházak előtt és kihajol
 a szemetes ember szakállát növeszt Istenre akar
 hasonlítani a régi képről vette a mintát
 és tenger lett a sziget helyén
 mint a vadnyugat kihalt a cowboy az északi sarkon
 kértek egy vödör jeget a múzeumba

KÁRTYA

Ki szólal meg előbb, vagy játszunk
 örökre csendkirályt? Vedd magadra
 a nagy kabátot, lesz még hidegebb
 is, takard el arcod vagy
 vegyél a füledbe vattát. Meg ne fázz, húzz
 a félelmek fölé fellegvárat, a szomszédban
 úgyis betonlábú daruk tartják a jeget.
 Hagyd a telefont csörögni, csak
 az ólmot önteném a füledbe,
 unod már, mint örök osztó
 a lihegést a pókerlapok közt,
 szemedben a lámpa kékre vált, megfagy
 az utolsó szív király.

